

»Sonce, ljubo sonce, odpri mi okence!«

Sončeva sestra odpre okno in kraljevič skoči s konjem vred v hišo. Čarovnica pa ni mogla skozi in je prosila in prosila, naj ji izroče brata. Sončeva sestra se seveda še ozrla ni nanjo, še manj da bi ji izročila brata. Tedaj reče čarovnica:

»Kraljevič se mora z menoj za stavo tehtati!«

In res, sončeva sestra privoli v to. Kraljevič stopi prvi na tehtnico, na drugi konec pa se zavalj čarovnica. V tistem trenutku že požene kraljeviča s tako silo v višino, da je priletel naravnost v sonce in v naročje sončevi sestri.

Hudobna čarovnica pa se je pogreznila s tehtnico v zemljo tri sto seznjev in še do danes ni prišla na beli dan.

KONEC ŠOLE

Še dober mesec in prosti bomo zopet kot ptički pod nebom. Nihče ne bo oviral naše svobode — to se pravi, le nalog ne bo več in neprestanega učenja, ampak bolj igre, kopanje in razveseljevanje na prostem.

Zato nas pa zdaj ob koncu šole malo bolj pritiskajo. Kar naprej je izpraševanje in ponavljanje, skoraj pri vseh predmetih. Mnogi med nami se res boje, da bi obsedeli, zato se potrudijo, kolikor se da. Hudo je pač, kadar teče človeku voda v grlo. A tako otepanje pred nesrečo je velikokrat prepozno. Zamujeno se ne da zlepa popraviti.

Smejati se moram sosedovemu Jožku, ki ne more v šoli nikoli mirno sedeti. Učiteljica mu je zato obljubila iz vedenja slab red. Jožka zdaj skrbi, da bi učiteljica tega res ne izvršila. Takole je razlagal zadnjič na vrtu svoji materi to zadevo: »Kajne, mama, če bom zadnje dneve mirno sedel v šoli, bo gospodična videla, da sem se poboljšal in mi bo dala v sedenju dober red.« Tako je Jožek zamenjal vedenje s sedenjem. Zdaj menda res tako trdno sedi, kot bi bil pribit, kar je za tako živo srebro, kot je Jožek, gotovo višek premagovanja.

Mi iz četrtega razreda pa imamo že bolj resne skrbi. Mnogi bomo odšli v srednje šole in treba se je precej potruditi, da ne bo pri izpitih sramote. Ne morem si misliti, s kako težkim srcem bi se drugo leto vračal nazaj v ljudsko šolo, če bi pri izpitu padel. Vsi bi kazali name, češ: izvrgli so ga, nič ne zna. Kam bi skril oči pred gospodom učiteljem, ki je imel toliko truda z nami. In doma, doma: počitnice bi bile popolnoma pokvar-

jene in poslušal bi neprestano očitke, da nisem za nobeno rabo na svetu, ampak samo za pokoro. To bi sploh ne bile počitnice, ampak prave vice. Na botrčka se še spomniti ne smem. K njemu bi si tako ne upal na počitnice, če bi me še tako vabil.

Zadnje čase smo vsi tako pridni, da se nam čudijo doma in v šoli. Malo težko se pa le človeku zdi, ko zapušča ljudsko šolo. Mislim si, da so bila to najlepša in najbrezskrbnejša leta. S součenci smo se kar najbolj razumeli in tudi z gospodi učitelji. Če kdaj ni bilo vse tako, kot bi bilo moralo biti, smo bili menda le mi vzrok. Vsaj tako se mi zdi, ako vso stvar natančneje premišlujem. Neverjetno je, da bi bili učitelji hudi, ako bi se mi le po vedli, se pridno učili in dobro znali. To se mi zdi naravnost nemogoče in bi bil to narobe svet.

Za konec šolskega leta se na tihem pripravljamo, kako se bomo poslovili od gospodov učiteljev. Za rože smo že poskrbeli. Prinesel jih bo Jeranov Silvo. Njegov oče je vrtnar in ima rož nič koliko in kakršnih koli si kdo želi. Za govornika so pa določili mene, češ da imam žilico za take reči. Kako je s to žilico, res malo dvomim. Bojim se, da se bo začela ta žilica v odločilnem trenutku tresti in lahko še počí, to se pravi, sošoleci bodo počili v smeh, če ga tako polomim kot Semenov Janko, ki je gospodu učitelju v imenu vsega razreda voščil vesele božične praznike in srečno novo leto — pred velikonočnimi prazniki. Zareklo se mu je, pa je tudi veljalo, samo malo smešno je bilo vse skupaj. Gospod učitelj je vzel voščilo za dobro, le Janko je odšel v klop poparjen in rdeč kot kuhan rak. Jaz bom pa prej vse lepo napisal in se glasno učil na pamet, da se mi ne pripeti kaka nerodnost.

S tem naj končam svoje domače naloge in želim vsem »Vrtčevim«
bralcem vesele in primerno dolge počitnice. Janezek Zlatoper.

Ob koncu leta

S to številko zaključujemo 73. letnik »Vrtca«. Uredništvo in uprava se najtopleje zahvaljujeta cenjenim sodelavnikom, poverjenikom in zvestim naročnikom za sodelovanje in pomoč. Iskreno jih prosimo, da ohranijo tudi v bodoče »Vrtcu« svojo naklonjenost. Zato že danes lepo prosimo: Priglasite se takoj v začetku novega šolskega leta kot naročniki. Letos mnogi niso mogli več dobiti vseh števil, ker so predolgo odlašali z naročilom. Prijavite nam takoj ob izidu prve številke naročnike, ker prihranite s tem upravi skrb, v koliko izvodih naj se list tiska.

Dolžniki naj čimprej poravnajo zaostalo naročnino. Zadnjo številko moramo nerednim plačnikom zadržati toliko časa, da bo dolg poravnal.

Oni, ki žele vezane izvide, naj pohite, ker jih imamo le omejeno število. Vezan letnik stane 30 lir. Naročila sprejema uprava »Vrtca« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica št. 2 (H. Ničman).

Vsem prijateljem in naročnikom želimo blagodejne in mirne počitniške dneve.

Uredništvo in uprava.

